

Ahasverus.

Sinds ik het *Al* verstiet
zingen herinneringen
een diabolisch lied.

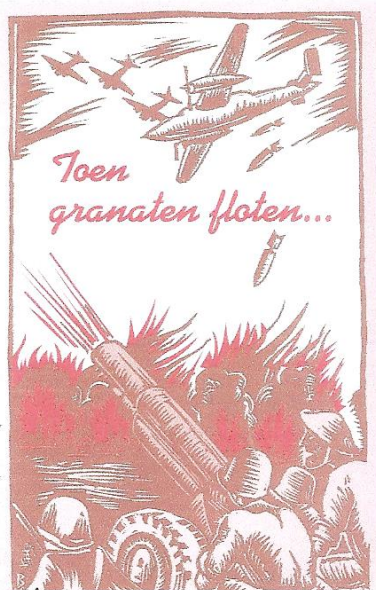
moet ik mij gaan bezinnen?
een nieuwe dag beginnen
in ootmoed die mij dringt?

o donkerte van binnen
die op de knieën dwingt!

o grijs ge lokt verdriet
dat trots blijft zingen
om zo veel blinde dingen!

Lambert Melissen

A.M.

In Memoriam.

Als ook het laatste leed geleden is
en vreugdevuren naar de hemel slaan,
wijl dan de wereld weet wat vrede is,
die jarenlang doorstromen bloed moest gaan;

als al wat bozen ons misdeden, is
lijk as en puinstof op de wind vergaan,
en alle goeds waarvoor gestreden is
ons toevallt in een nieuwen grooten bestaan,

zou het dan mogelijk zijn dat wij vergaten,
den man, den zoon, de moeder en het kind,
de talloos vele dierbare gelaten.

die stierven, toen door Zevenbergens straten
de dood op vleuglen van de najaarwind
zijn intocht deed met bommen en granaten?

Lambert Melissen

H.M.

De nieuwe tijd.....

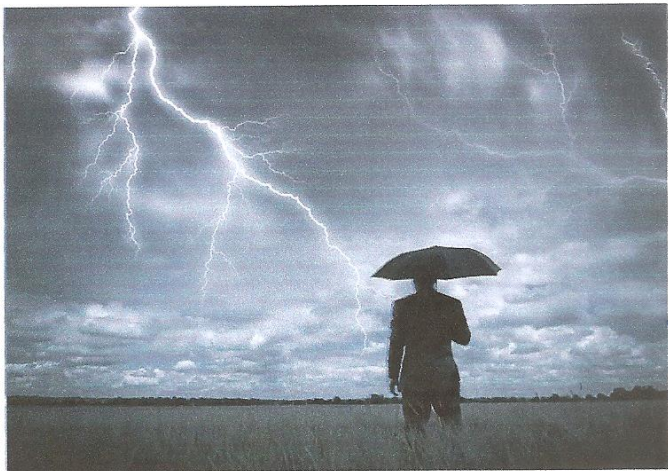

De nieuwe tijd treedt uit de poort van het Oosten
in onzen dag, die geurt van wind en zon:
hij komt de kleinen en de droeven troosten met
al de frischheid van een morgenbron.

En wat denkt men over dit verlangen om de
lente nog eenmaal los te laten over de landen;
Beëindig dezen winter; laat nog eenmaal
uw lente los en sier 't gezicht van moeder aarde
met een glas, een glimlach mild en goed;
borduur weer bloemen op haar kleed en laat
de vlugge vogels roemen den zuiden wind
met vleugelslag en klank van keelen; alleen
uw Lente kan de wonden van deez' winter
heelen.

Lambert Melissen

H.M.

De vader stierf-----

De vader stierf. Hij zei: het wordt nu licht!
en schaduwen omhulden zijn gebroken kluis;
de storm stak op en geeselde het huis, maar hij
lag rustig met de vree op zijn gezicht.

Aan 't-blinde raam spleet bliksemlucht messcherp
de donkerte vaneen; geruisch van regen; donderende
slagen deden 't huis kreunen en sidderen na elken
schitterschicht.

Hij stierf een weinig na zijn laatst gekreun
t'emiddlen van 't tumult der elementen;
in 't zicht der haven vergat hij de tormenten.

Lambert Melissen

H. M.

De Vader
stierf!

De vader stierf. Hij zei: het wordt nu licht!
en schaduwen omhulden zijn gebroken kluis;
de storm stak op en geeselde het huis,
maar hij lag rustig met de vree op zijn gezicht.

Aan't-blinde raam spleet bliksemlicht
mes-scherp de donkerte vaneen; geruisch
van regen; donderende slagen deden 't huis
kreunen en sidderen na elken schitterschicht.

Hij stierf een weinig na zijn laatst gekreun
temidden van 't tumult der elementen;
in 't zicht der haven vergat hij de tormenten.

Lambert Melissen

H.M.

De zieke.

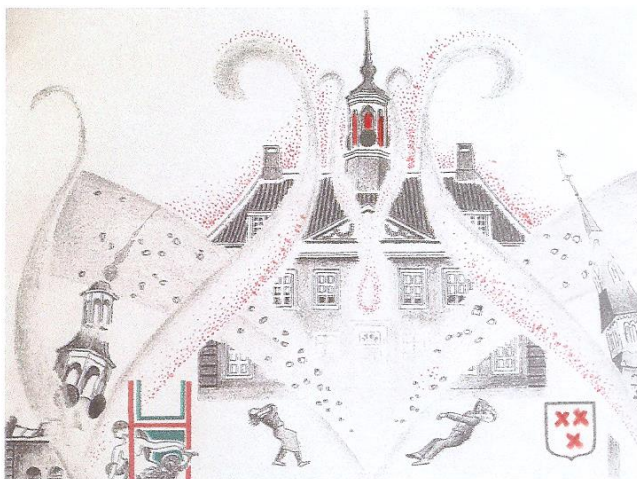
Haar hoofd omhuiderd van haar zwart-zij
haar wil nu niet meer het sluimerland ingaan;
haar ogen zoeken telkens weer de waan van 't
kerend leven, en met traag gebaar beproeft
zij stil de kracht om op te staan.....

maar 't is of naar haar leden zwaar zich heffen
strenge handen, die zacht haar wil weerstreven....
Zij voelt de lust vergaan. De ijle eenzaamheid
heeft haar verdrotten, d'afwezigheid van
zomerlucht vergald, 'n bleke bloem in 't bed besloten.

Zo' ziende hoe 'n streepje zonnelicht door kier
van rolluik op haar vingers valt, doet zij met
bitterheid haar ogen dicht!

Lambert Melissen

H.M.

Gedachtenis
aan de rampvotte
week van 30 Oct. - 5 Nov.
'44

Herinnert U de dagen dat de blaren vieten,
En winden woeien om ons aller eenzaam thuis,
En hoe de geile woede van het Duits gespuis
Ons stadje teisterde in toeloos vernielen.

Herinnert U deez' laatste godvergeten zielen,
Die onze torens moerden tot puin en gruis,
Die knetterende vlammen joegen door ons huis
Aleur zij vloekend lichtten hun barbaarse hielen.

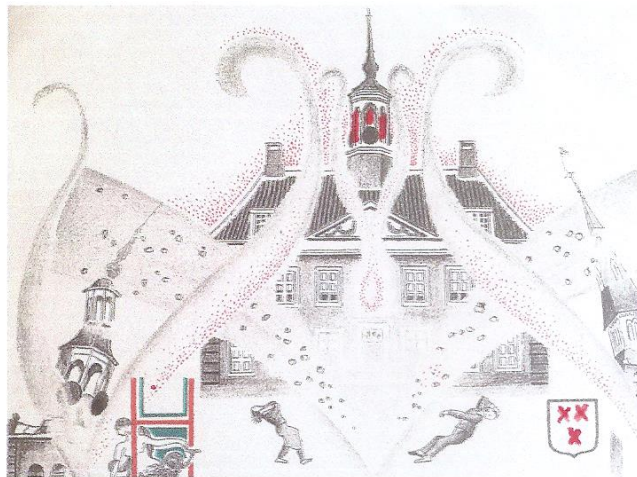
Doch voort: weest fier, gij Zevenbergenaren!
Ook deze storm kwam toch weer tot bedaren
En op Uw puinen schijnt de toekomstzon!

De lieve doden, die hun leven gaven,
Gedenken ons die bidden op hun graven
In eendracht, die geen vijand roven kon!

Lambert Melissen

H.M.

Gedachtenis
aan de
rampvolle

week van
30 Oct.
5 Nov. '44

Herinnert U de dagen dat de blaren vielen
En winden woeien om ons aller eenzaam thuis
En hoe de geile woede van het Duits gespuis
Ons stadje teisterde in toelooos vernielen

Herinnert U deez' laatste godvergeten zielen,
Die onze torens mokerden tot puin en gruis,
Die knetterende vlammen joegen door ons huis
Alder zij vloekend lichtten hun barbaarse hielen.

Doch voort: weest fier, gij Zevenbergenaren!
Ook deze storm kwam toch weer tot bedaren
En op uw puinen schijnt de toekomstzon!

De lieve doden, die hun leven gaven,
Gedenken ons die bidden op hun graven
In eendracht, die geen vijand roven kon!

Lambert Melissen

H.M.

Mijn kind
bespeelt zijn wei.

Mijn kind bespeelt zijn wei in wit van
madelieven; het zingt en springt zo blij in zijn
begonnen Mei alsof het niets kan grieven.

En het is bloed van mij en werd naar mijn
believen: met God gaf ik het vrij te spelen in Zijn
wei met bloemen als gelieven.

Hoe kan het dan, dat wij zo somber u gerieven
op 's levens spelwei.

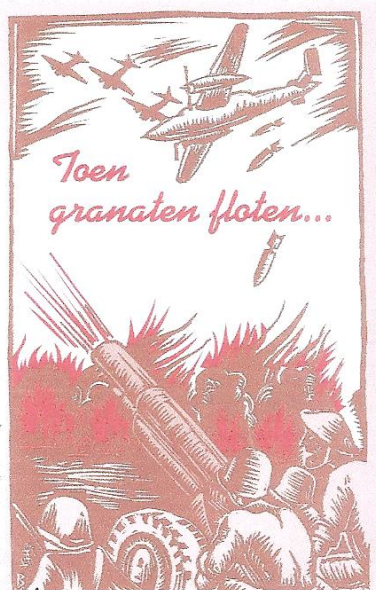
Bloed van Uw Bloed zijn wij, de vrucht van
eindloos lieven.

Een kind bespeelt Zijn wei te midden
madelieven.

Dans met hem zij aan zij een rappe ringelrei
op 't graf van al uw grieven.

Lambert Melissen
April 1955

H. M.

In Memoriam.

Als ook het laatste leed geleden is
en vreugdevuren naar de hemel slaan,
wijl dan de wereld weet wat vrede is,
die jarenlang doorstromen bloed moest gaan;

als al wat bozen ons misdeden, is
lijk as en puinstof op de wind vergaan,
en alle goeds waarvoor gestreden is
ons toevallt in een nieuwen grooten bestaan,

zou het dan mogelijk zijn dat wij vergaten,
den man, den zoon, de moeder en het kind,
de talloos vele dierbare gelaten.

die stierven, toen door Zevenbergens straten
de dood op vleuglen van de najaarswind
zijn intocht deed met bommen en granaten?

Lambert Melissen

H.M.

Voor
Jan
Strube

Wanneer dit lieve land, dat leed als geen
 zich fier bezint op zijn gedegen waarde,
 de boer beploegt de fel-gestriemde aarde,
 en wint de vrucht tot heil van het gemeen;
 en schepen statelijk bevaren lijk voorheen;
 de verre waatren waar's lands glorie klaarde
 wyl 't lied der vrije vogels uitronkt naar de
 gezegende domeinen van een stout verleen.

Dan wordt de vreugde om de vree nooit oud
 dan grijpen handen een verkommerd heden
 en sterken het met bouwstof uit 't verleden,
 want aarde, zee en luchten zijn ons zeer
 vertrouwd, de eigen sferen waar door arbeid
 en gebeden een nieuwe toekomst zich verruimd
 ontvouwt.

Lambert Melissen

H. M.

Eenmaal komt er een dag.

Eenmaal komt er een dag, dan zal een kind U vragen
naar wat alom in 't kleine Neerland is geschied,
en aarzelend verhaalt gij van het vreemd verdriet
dat angst en dood verwekten in verloemde dagen.

Dan deint voor zijn verwonderd oog een zee van plagen:
het peleton brult weer zijn laf en gruwelijk lied,
de galg herrijst en starend door de ruiten ziet
het kind van deur tot deur de slavenhalers jagen.

En was er niemand...? klinkt op 't eind zijn bange vraag,
Gij knikt en zegt: er waren talloos vele helden
in wier ontembaar hart het lied der weerstand zong.

Zij zijn gevallen voor de vrijheid van vandaag.
Maar één was er van al die naamloos-ongetelden
wiens stem luidop bléef klinken, en dát was: De Jong!

Lambert Melissen.

(Uit: „De Spelewei” Kardinaalsnummer Febr. '46).

Mei van Brabant.

Genegenheid is geven, niet rekenend de maat,
maar argeloos gedreven door zuiverzachte raad
staat z'af, zoals een kind om blijdschap die het wint.

Als leeuwriks rap ter kele, als lissen langs de vliet,
als klimroos aan priëlen, als karekietis in't riet,
als vlinders, hommel, bij, als grasjes in de wei

Zoals de harmonieën versieren onze dag, zoals de
vendela's bie'en het zwieren van heur vlag, en't
spelend schouwtoneel elk gunt het beste deel.

Of, als een man deed geven voor haar, voor kind
en vrouw, voor heel dit lieve leven, de som van
moed en trouw; deez liefde schonk zich kwijt, zij
won een eeuwigheid. Zo geef in hou en trouwe voor
wat g'in Brabant mint: de zorgenvolle vrouwe, de
man en't zingend kind, de vogel, bloemen bij, al
t'schoon: puur Brabants Mei.

Lambert Melissen

H.M.

Herinnert U de dagen dat de blaren vielen
En winden waaien om ons aller eenzaam huis,
En hoe de geile woede van het Duits gespuis
Ons stadje teisterde in tomeloos vernielen.

Herinnert U deez' laffe godvergeten zielen,
Die onze torens makerden tot puin en gruis,
Die knetterende vlammen joegen door ons huis
Aleur zij vloekend lichtten hun barbaarse hielen.

Doch voort: weest fier, gij Zevenbergenaren!
Ook deze storm kwam toch weer tot bedaren
En op Uw puinen schijnt de toekomstzon!

De lieve doden, die hun leven gaven,
Gedenken ons die bidden op hun graven
In eendracht, die geen vijand roven kon!